

EDITAT PER UN GRUP DE PATRIOTES CATALANS D'AMERICA, EN DEFENSA DELS PAISOS DE LLENGUA CATALANA: PRINCIPAT DE CATALUNYA, I ELS REGNES DE VALENCIA I DE MALLORCA (58.532 Kms.² — 1.804 Municipis — 5.901.000 habitants)

NOVEMBRE DEL 1956

PUBLICACIO MENSUAL

NUMERO 5

FORA CARETES!

ENTRE la variada fauna política que arribà a les Amèriques amb motiu de la Diàspora, els vells patriotes residents tinguerem ocasió de comprovar fets lamentables que ja sospitàvem; casos com el d'un Valdés, exconseller, màxim representant del comunisme espanyol, (per més que volguessin passar per catalans) que amb prou feines sabia llegir i signar, fins als polítics que portaven un càrrec a la butxaca, passant per certs intel·lectuals, molts pràcticament ens defraudàren. I, ho proclamem amb recança: ho sentiem en el cor de catalans nacionals!

Si, com hauria estat assenyat. (i hem de fer la justícia de que molts se'n donaren compte i es situaren en el terreny únic que a l'emigració ens escau, i és l'èsser patriotes abans que polítics) les convergències patriòtiques s'haguessin produït, potser l'emigració catalana hauria pogut donar el to. Però, recordem-ho; els càrrecs que els foren conferits s'havien d'eternitzar, perque segons llur pensament, en qualsevol moment donat es presentaria el cas de fer les maletes i tornar-se'n a casa i seguir essent el que eren abans. Es presentaren certament moments favorables durant la guerra i post guerra en què semblava que aquest fet es podia produir, però els fets no ho volgueren pas així, i cada dia que ha anat passant, uns amb el retorn a la pàtria, i altres quedant-se, hem comprovat que són ben pocs — i mal avinguts encare — els que puguin pensar que els càrrecs se'ls mantenen sense variació.

Hem senyalat casos com el d'un Tarradelles, que continua amb un entestament a posicions caducades, de les quals ja ningú no en fa cas; pobre Tarradelles cada dia més sol i més mal acompanyat! Però convé senyalar algun d'aquells que tiren la pedra i amaguen la mà, perque aquest és el seu tarannà de sempre i dintre la pàtria i fora d'ella, sempre seran els mateixos. Ens referim concretament avui a n'en Vicens Bernades, exregidor de Barcelona, que resideix, de fa anys, a l'Havana.

Ja fa massa temps que el posseix l'eufòria d'atacar als patriotes del Centre Català, tot volent que se'l consideri a ell com a patriota; hem callat molt de temps, però convé tirar Bòria Avall a qui es comporta com el que ha estat sempre, UN INTRIGANT. Perque Bernades no podrà negar els fets següents:

1—Se'l rebé, com a tots, amb els braços oberts pels patriotes del Centre Català, donant-li tota oportunitat per a actuar patriòticament dintre la disciplina del Centre. Va semblar un temps que així obrava, però els fets ens han demostrat que no existia sinceritat en el seu procedir.

2—A desembre del 1949, escrivia a "Ressorgiment": "El buit que mereixen empreses d'esperit patriòtic contrasta fortament amb el calor que tenen les baralles de grupets. Enfront de les iniciatives benemèrites, quantes misèries i a voltes quantes baixeses i quanta infàmia! No sé si en altres contrades ha succeït, però puc dir que A L'HAVANA EL FRANQUIISME VERGONYANT — CATALANS D'ANIMA DEPRAVADA I ESPERIT SERVIL — S'HAN INFILTRAT TALMENT EN ELS RENGLES CATALANISTES QUE ELS HAN DESHONORAT. (SE'NS DIU QUE PER PART D'ELEMENTS INTEGRES HI HAURA EL PROPOSIT D'IMPOSAR UNA RECTIFICACIO I TANT DE BO HI SIGUIN A TEMPS PER DESBARATAR (sic) LA INFLUENCIA QUE AVUI SOFREIXEN."

Director: Lluís Alvarez. Administrador: Salvador Villà.—Tacón 16 Havana-Cuba. Preu de l'exemplar 10 centaus.—Un any: 1 peso.

Bé mereix un comentari l'afirmació infamant de que en els nostres rengles catalanistes s'hi havien infiltrat catalans "D'ANIMA DEPRAVADA I ESPERIT SERVIL, DE FRANQUIISME VERGONYANT QUE ENS HAN DESHONORAT." Afirmació tan greu, que cap dels patriotes del Centre que HEM SEGUIT ACTUANT no ha pogut comprovar, bé mereix el qualificatiu d'intriga i potser alguna cosa més encara. Perque els mateixos que en l'any 1949 actuàvem, essent president del Centre en Josep Àrroyo Maldonado, — el mateix que avui ens presideix a molta honra — i menàvem el combat en els seus rengles per mitjà del portantveu "La Nova Catalunya", seguim actuant i continuarem la lluita, com sempre ho hem fet per les llibertats de Catalunya.

Sospitem que aquells "ELEMENTS INTEGRES" que havien "d'imposar una rectificació", devien ésser els bons amics comunistes d'en Bernades, que tanta feina ens donaren per erradicar-los del Centre; no hi cap altra explicació, perque els que èrem aleshores, continuem essent els patriotes de sempre, molt abans potser que en Bernades es digués catalanista.

Una pregunta; si coneixa, com afirma, que catalans "D'ANIMA DEPRAVADA I ESPERIT SERVIL" s'havien infiltrat en el Centre — únic lloc on existien rengles catalanistes — perque no en feia la denúncia com nosaltres la fèrem dels comunistes? Aquest és el nus de la qüestió i mentre no els senyali amb els seus propis noms, creurem que és un intrigant el que ho afirma.

3—Com compagina en Bernades aquesta puresa en ideals nacionalistes, amb la seva col·laboració a aquell tros de paper mal girbat i pitjor escrit, que editaven els comunistes catalans a l'Havana, i que ells mateixos titulaven "Portantveu de la democràcia catalana a Cuba" — de quina democràcia, de les seves "populars"? — Tothom coneixia els terribles atacs que tots els homes representatius del Centre Català i de "La Nova Catalunya" meresquèrem d'aquells infatuats i analfabets; i a n'en Bernades se li ocorre escriure l'elogi d'aquella tan alta representació de l'ànima catalana que fou Mestre Pompeu Fabra, en la publicació comunista. Ni els patriotes del Centre Català ni Catalunya no us podem perdonar.

4—Com és possible que un tal puríssim catalanista com es vol fer passar en Bernades, quan el Centre i els seus patriotes menaven una lluita aferrissada perque una bandera espanyola no fos hissada en un lloc català, a l'èsser convidat per uns patriotes que el visitaren personalment pogués respondre: "—No em fico en res? — Si que us hi FIQUEU, Bernades, i massa i tot. Heu de saber i entendre que aquella victòria per la bandera la vàrem obtenir amb l'ajut i cooperació dels veritables patriotes, que si voleu no es FIQUEN tampoc en res, però que quan se'ls reclama per salvar l'honor patri, es mobilitzen, inclús estant malalts com va succeir en la votació en que vós no hi prengueru part. Catalunya us en pot estar ben agrada de NO FICAR-VOS EN RES, segons les vostres mateixes paraules, (i tenim testimonis de que així us expressàreu).

5—Val a retreure les vostres insídies en una crònica a "Ressorgiment referent al President Màrtir Companys? Segons vós, els patriotes del Centre Català l'hem oblidat, si és que alguna vegada hem pensat en ell; vull copiar-vos el què en dic en els "Himnes i Salmes" a Catalunya per ensenyança vostra, que bé la necessiteu:

"LVII — EL PRESIDENT MARTIR — En aquells dies, el President Companys, ple de gràcia i fortalesa feia prodigis entre el poble exiliat. I els eters enemics de la pàtria catalana no podien resistir la dignitat amb què es comportava, ni l'esperit patriòtic que parlava en ell. Ells s'enfurismaren en llur cor, cruixien de dents i tramaren la seva perdició, amb col·laboració de la "Gestapo" a França, lluirant-lo a Franco, l'enemic mortal de Catalunya, qui el feu fusellar als glacis de Montjuic. Mes el President, qui era ple de l'esperit de la pàtria, descalç, perque el seu